

resp. 1 Kč, kdežto znalec tento uvedl částku 1.75 Kč jako cenu 1 m². K odhadu 1 m² na 10 Kč dospěl tento znalec, uváživ »polohu parcely bezprostředně při silnici a uprostřed místa«, jen pro případ, že požadovaná parcela měla by býti využita jako pozemek stavební. Žal. úřad neměl tedy pro svůj předpoklad, že jmenovaný znalec odhadl cenu požadovaného pozemku »jako pozemku zemědělského« na 10 Kč za 1 m², ve spisech správních opory. Smysl posudku znalce je zřejmé ten, že jde sice o pozemek zemědělský, který však vzhledem k tomu, že se pro svou polohu zvláště dobře hodí k zastavění, má nejméně cenu 10 Kč za 1 m², má-li ho býti použito jako staveniště.

Zdali může žal. úřad tento odhad položit za základ svého rozhodnutí, závisí ovšem na posouzení právní otázky, zda zvláštní vhodnost pozemku k zastavění znalce konstatovanou lze považovati za »hodnotu, které pozemek vyvlastněný nabude provedením zamýšlené stavby«, k níž podle § 6 odst. 2 i. f. zákona č. 45/1930 Sb. při určení náhrady nemá býti hleděno. I s touto otázkou musí se žal. úřad, určuje náhradu za vyvlastněný pozemek, vypořádati, a nemůže se přes ni přenést tím, že znalecký posudek v rozporu s jeho zněním vykládá tak, jako by znalec byl pozemek ocenil prostě jako pozemek zemědělský.

Z uvedených důvodů bylo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 6 zákona o nss č. 164/1937 Sb.

Č. 13.039.

Stavební právo: Podle praž. staveb. řádu nezakládá obligační poměr, který se vztahuje k parcelovanému pozemku, pro oprávněného právní postavení strany v parcelačním řízení.

(Nález z 3. listopadu 1937 č. 3946/35-4.)

V ě c: František P. v Kozolupech (adv. Dr. Leopold Langer z Prahy) proti rozh. zem. úřadu v Praze ze 7. května 1935 o legitimaci ke stížnosti v parcelačním řízení.

V ý r o k: Stížnost se zamítá.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím potvrdil žal. úřad rozhodnutí stavebního sboru hlav. města Prahy, jímž pro nedostatek legitimace bylo odmítnuto odvolání dnešního st-le z povolení přeparcelace pozemků č. k. 362, 364, 369/1 a 370/1 ve Vysočanech, udělené obci pražské usnesením její městské rady z 21. dubna 1933.

Na sporu je tedy otázka legitimace k oprávněnému prostředku v řízení parcelačním.

Otázku tu lze posuzovati jen podle ustanovení pražského staveb. řádu, zejména podle §§ 8—10 tohoto zákona. Na tom nic nezměnil ani správ. řád č. 8/1928 Sb., jehož předpisy o »stranách« (§§ 14 a násl.) nestanoví, kdo má v tom či onom řízení správním postavení strany. Než předpisů správního řádu nelze vůbec použiti na řízení ve věcech stavebních, prováděné obcí se zvláštním statutem v samostatné působnosti, jak nss již v nálezu Boh. A 10.086/32 blíže dovodil.

Podle svrchu uvedených ustanovení staveb. řádu mohlo by založiti legitimaci k účasti na řízení parcelačním jen vlastnictví pozemku parcelací dotčeného, ať už jde o souseda či o vlastníka pozemku parcelovaného. Staveb. řád neobsahuje žádného ustanovení, z něhož by se dalo vyvoditi, že již obligační poměr, který se vztahuje k parcelovanému pozemku, je s to, aby pro někoho, byť byl faktickým interestem, založil právní postavení strany v řízení parcelačním. I když se připustí, že omezení vlastnické svobody, jež vznikají z podmínek parcelačního povolení, jsou povahy reálné, neplyne z toho, že v řízení parcelačním má i ten, kdo má z kupní smlouvy nárok na vydání parcelovaného pozemku, má již z titulu tohoto svého nároku vedle vlastníka nebo dokonce místo něho postavení strany.

St-l však ve své stížnosti ani sám netvrdí, že v době rozhodnutí o přeparcelaci, ba ani v době podání odvolání, byl již vlastníkem pozemku, jehož se parcelace týká, nýbrž uvádí toliko, že ústřední zastupitelstvo hlav. města Prahy usneslo se 6. března 1933 prodati mu onen pozemek a že k výzvě rady hlav. města Prahy z 19. dubna 1933 smlouvenou kupní cenu zaplatil. Skutečnosti, jež st-l uplatňuje, mohou pro něho zakládati snad obligační nárok proti vlastníku parcelovaného pozemku na splnění kupní smlouvy, nestačí však, aby odůvodnily legitimaci st-lovu k oprávněnému prostředku proti povolení parcelace, jež bylo nespornému vlastníku pozemku k jeho žádosti uděleno.

Domnívá-li se st-l, že břemeno, jež se povolením parcelace uvalují na pozemek, který koupil, byl zkrácen ve svém právu z kupní smlouvy uzavřené s obcí pražskou, a že za zkrácení toto odpovídá obec pražská jako navrhovatelka parcelace, nemůže toto tvrzené zkrácení svého práva ze soukromoprávní smlouvy uplatňovati v řízení parcelačním před úřady správními, nýbrž toliko pořadem práva civilního, na který ho žal. úřad správně poukázal.

Pokud stížnost snaží se legitimaci st-le opřítí také o jeho postavení obecního poplatníka, je tvrzení to podle §§ 5 a 6 zákona o nss č. 164/1937 Sb. nepřipustné novum, kterým nss zabývati se nemůže.

Č. 13.040.

Pojišťovací právo. — Policejní věci: Přestupek § 260 lit. h) zákona č. 221/1924 Sb. ve znění vlád. nař. č. 112/1934 Sb. nemohl býti dokonán před uplynutím šesti měsíců ode dne účinnosti tohoto ustanovení.

Nález z 3. listopadu 1937 č. 178/36-2.)

V ě c: Karel Š. v Bělé pod Bezdězem proti rozh. zem. úřadu v Praze z 18. listopadu 1935 o přestupku § 260 lit. h) zákona č. 221/1924 Sb.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje.

D ů v o d y: St-l byl trestním nálezem okr. úřadu v Mnichově Hradišti z 18. prosince 1934 uznán vinným přestupkem § 260 lit. h)